

Щом се върнал вкъщи обаче, циганинът с треперещи зъби казал на жена си:

– Пари имаме за всички цигани по света, нямам желание повече да ходя при кралете, ще хареса някой главата ми и ще си я остави за спомен. Знаеш ли какво съм намислил, ще запалим колибата и ще кажем, че съновникът е изгорял.

Така и направили.

Още на следващия месец друг крал го извикал да дойде при него със съновника.

– Извинявай, кралю, повече не мога да търся изгубени вещи.

– Как така не можеш?

– Колибата изгоря, изгоря и съновникът.

– Толкова ценно нещо, да не го опазиш! Заслужаваш двайсет и пет тояги на голо – позеленял от яд кралят.

Осъдили циганина – двайсет и пет удара със златна тояга. Видял той златната тояга и рекъл:

– Кралю честити, позволи ми да се поразходя из града със златната тояга, преди да ме набиете с нея.

– Върви, и бързо се връщай, негоднико.

Тръгнал циганинът, завъртял златната тояга. Не щеш ли, срещнал го приятелят на краля:

– Каква е тази тояга, Манго?

– Нали виждаш, златна.

– Хайде да ми я продадеш?

– Защо пък да не ти я продам – съгласил се циганинът.

– За колко?

– За двайсет и пет хиляди.

– Двайсет и пет хиляди за една тояга?